

Najwyższy komin w tatrzańskich jaskiniach

Filip Filar, Speleoklub Tatrzański

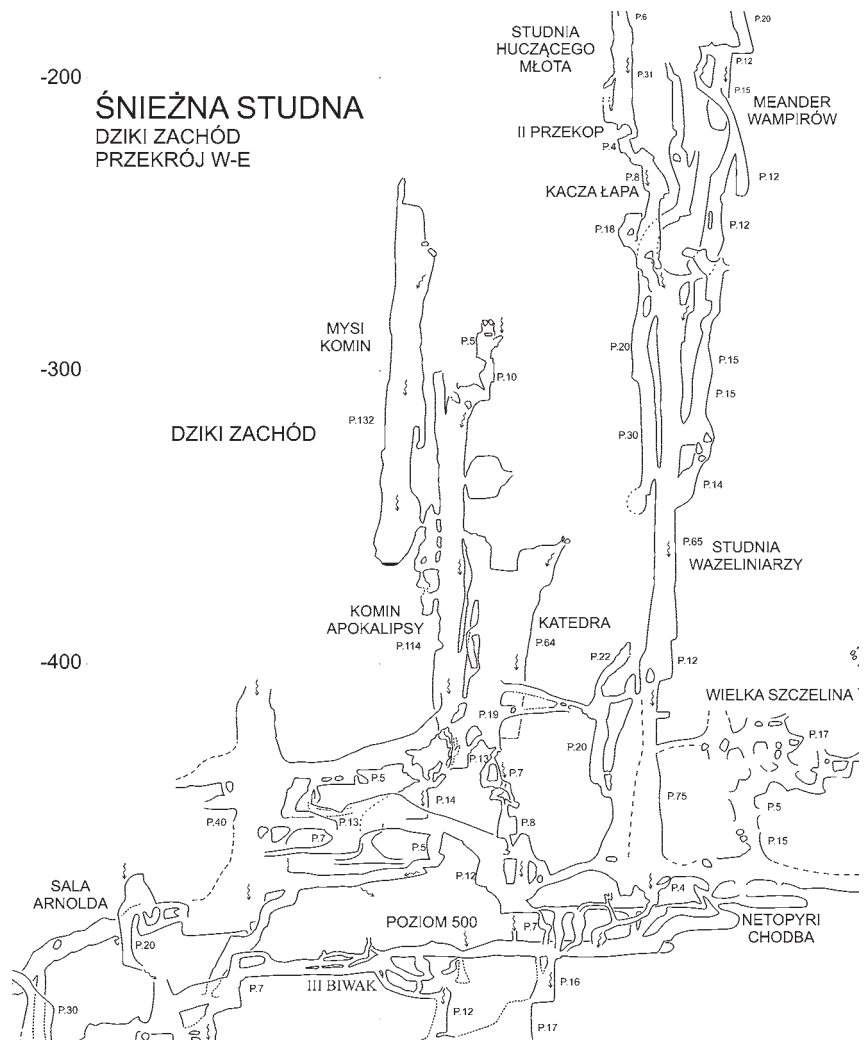
W połowie listopada ubiegłego roku F. Filar i M. Parczewski (Speleoklub Tatrzański) ukończyli wspinaczkę w Mysim Kominie w jaskini Śnieżna Studnia. Komin ma 132 m wysokości. Można go porównać do drugiej co do głębokości w Tatrach Studni Czesanka, która znajduje się w jaskini Małej w Mułowej i posiada głębokość 130 m.

Komin ma profil soczewki o szerokości 18 m. Nie ma w nim większych pótkek. Aktualnie jest najwyższym kominem (pionową formacją poznaną od dotu do góry) w tatrzańskich jaskiniach. Kolejne miejsca zajmują: Komin Apokalipsy (114 m, jaskinia Śnieżna Studnia), Koloseum (110 m, jaskinia Wysoka – Za Siedmioma Progami).

Łączna długość Śnieżnej Studni wynosi aktualnie 12 730 m. □

◀ Przed szczytą w Mysim Kominie
• Fot. M. Parczewski

Jaskinia na Łopiankach II

Jakub Nowak

Położenie: Gmina Liszki, Mników, Garb Tenczyński, Wąwóz Pótrzcзки

Długość: 40 m

Deniwelacja: 1,2 m

Wysokość otworu: 260 m n.p.m.

Wysokość otworu nad dnem wąwozu: 0 m

Od parkingu i przystanku przy wylocie Doliny Mnikowskiej idziemy kilkadziesiąt metrów w dół Doliny Sanki i skręcamy w drogę po przeciwnej stronie doliny, do Wąwozu Pótrzcзки. Idąc drogą wzdłuż strumienia, po ok. 200 metrach mijamy po prawej obszerny otwór J. na Łopiankach I, a po następnych 100 m, u podstawy następnej skałki widoczny jest niski otwór J. na Łopiankach II.

Otwór tworzy szeroki, niski okap. Za nim korytarz jest węższy, ale wyższy. Na prawo odchodzą niedostępne odgałęzienia, a główny korytarz po 10 metrach prowadzi do Salki Wysokiej, której wysokość osiąga 3,5 m. Dalej niski korytarz opada do półsufonu, który jest okresowo zapełniany przy wysokich stanach wód gruntowych. Za nim wchodzimy do Salki Szerokiej i dalej ciasnym korytarzykiem do kolejnej salki z kilkoma odgałęzieniami. Większość z nich jest niedostępna. Na lewo, przez zacisk można obejść filarek w salce. Wyżej w lewo i zaraz w prawo prowadzi ciasna, meandrująca szczelina z odpękniałą polewą, dostępna jedynie na odcinku 2 metrów. Z salki główny

korytarzyk po kilku metrach i zakrętach kończy się w niedostępnej kontynuacji.

Nacieki tworzą niewielkie stalaktyty, polewy, mleko wapienne i grzybki. Spąg tworzy glina, ziemia, liście i rośliny zawleczone przez zwierzęta. Światło odbite sięga kilka metrów w głąb. W całej jaskini jest wilgotno. W najniższych miejscach tworzą się okresowe kałuże. Zimą powietrze jest zasysane do środka, ale nie powoduje to większego osuszenia jaskini. Przy otworze rosną glony, mchy, porosty, paprocie w tym zanokcica skalna, murowa i paprotka zwyczajna oraz liczne rośliny zielne. Z fauny stwierdzono muchówki, w tym komary, ćmy *Triphosa dubitata* i *Scoliopterix libatrix*, chrząszcze m.in. biegaczowate, pająki w tym *Meta menardi*, kosarze, piersienicze w tym dżdżownic. Okresowo jaskinię zasiedlają gryzonie, lisy i borsuki, o czym świadczą zawleczone rośliny, pestki, nasiona, wykopane latryny, kilkadziesiąt znalezionych kości, a nawet tropy odbite na spągu. W okresach przejściowych jaskinię zasiedlają też nietoperze. Potwierdzono obecność podkowców małych.

Obecny stan jaskini wynika z powstania w wąwozie zapory (prawdopodobnie w XVIII lub XIX wieku). Po zapełnieniu stawu osadami wody gruntowej i dno wąwozu podniosło się, a osady wypełniły także jaskinię. W latach 1880–81 Gotfryd Ossowski prowadził w jaskini wykopaliska, których efekty zostały później ocenione jako falsyfikaty (sic!). Jego 1,5-metrowy wykop ▷